

Venceslav Winkler:

Primorska legenda.

*Snoči se je v beli zarji
žalostno nebo odprlo,
nismo videli še take
luči, kar je solnce umrlo.*

*Angeli v bleščečih rožah
so odplavali v daljino,
v vasi smo za njimi zrl
s pritajeno bolečino.*

*Ko so šli iz Bellehema,
so se ustavili nad nami
tudne so nas z vernimi
blagoslovili rokami.*

*Jutri — so nam razodeli —
kraje reone luč obsije,
jutri pride močni Jezus
na vas svojo moč razlije.*

Xavier de Maistre:

Mlada Sibirjanka.

(Dalje.)

si so radostno pritrdili in preračunili takoj, kolikokratov bodo menjali kožuhe, saj so poznali število vrst do Jekaterinburga, ki stoji na meji med materjo Rusijo in mačeho Sibirijo.

Dobro zavito v kožuh so posadili Praskovijo na najboljši voz.

Mladi mož, ki ji je odstopil kožuh, se je odel s slamnato preprogo, zapel na vse grlo in pot se je začela.

Izmenjavanje kožuhov se je vršilo točno pri kolu, ki je kazal konec in začetek vrste. Srečno so pridirjali v Jekaterinburg, zdravi in veseli; Praskovija je vso pot molila za svoje dobrotnike.

V Jekaterinburgu je stanovala v isti krčmi kakor vozniki. Ko je gostilničarka zvedela, kakšno pot ima to neboljeno dekle za seboj, je začela za njo zbirati denar, »napravila je zbirko«, kakor pravimo po navadi. Svetovala ji je, naj se obrne na plemenite ljudi, da si pridobi varstvo in potrebno oskrbo za nadaljnje potovanje. Priporočila ji je posebno gospo Milinovo, ki je bila v mestu najboljših rok. Bila je zaradi svoje dobrotljivosti daleč naokoli dobro znana.

Drugi gostje v krčmi so Praskovijo to potrdili.

Če bi Praskovija tedaj ne razumela dobrega srca in namena, ki ga je gostilničarka v resnici imela, bi gotovo iskala drugačno prenočišče. Zakaj